

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

DECIZIE

cu privire la respingerea recursului declarat de Nicolae Tataru

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Caimacan împotriva lui Nicolae Tataru cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

*(Dosarul nr. 2ra-1668/22
NR. PIGD 2-18209003-01-2ra-25112022)*

Recurs declarat pînă la 01 septembrie 2023. Examinarea obiectivă a cauzei de către instanța de apel, care a oferit o motivare suficientă hotărârii sale, dând răspuns și apreciere tuturor argumentelor invocate de părți.

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani: jud. D. Chistol
Curtea de Apel Chișinău: jud. L. Pruteanu, I. Țurcan, I. Cotruță

13 august 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în ședință publică cu participarea participanților la proces recursul declarat de Nicolae Tataru,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Malanciuc,

Oxana Parfeni, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 19 septembrie 2016, Vitalie Caimacan, reprezentat de avocatul Veaceslav Roșca a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Nicolae Tataru cu privire la încasarea datoriei în sumă de 8 600 de euro, echivalentul acesteia în valută națională, precum și suma de 1 500 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la depunerea acțiunii (f.d. 7-10, vol. I).

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că la 26 octombrie 2013 a încheiat cu Nicolae Tataru un contract de împrumut pentru suma de 8 600 de euro, în acest sens fiind întocmită o recipisă în care nu a fost indicată expres data restituirii împrumutului.

3. Astfel reclamantul a afirmat că la 11 septembrie 2015 a remis în adresa lui Nicolae Tataru o somație prin care a solicitat restituirea datoriei până la data de 10 octombrie 2015. Potrivit avizului de recepție, pârâtul a recepționat somația respectivă la data de 12 septembrie 2015, însă cererea a fost lăsată fără răspuns.

4. În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 512, 585, 867-872, 619 din Codul civil în vigoare la momentul întocmirii recipisei, art. 39, 85, 166, 167 din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

5. Prin încheierea din 15 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a dispus scoaterea de pe rol a cererii de chemare în judecată depusă de Vitalie Caimacan în temeiul art. 267 lit. g) din Codul de procedură civilă, din motivul neprezentării reclamantului și reprezentantului său (f.d. 66-67, vol. I).

6. Prin încheierea din 19 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis cererea depusă de Vitalie Caimacan, reprezentat de avocatul Veaceslav Roșca și s-a anulat încheierea din 15 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul

Centru privind scoaterea de pe rol a cererii de chemare în judecată depusă de Vitalie Caimacan cu punerea pe rol a acesteia (f.d. 93-94, vol. I).

7. Prin hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău sediul Buiucani s-a admis acțiunea depusă de Vitalie Caimacan și s-a încasat de la Nicolae Tataru în beneficiul lui Vitalie Caimacan datoria în mărime de 8 600 de euro, în valută națională conform cursului valutar a Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii, taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în mărime de 1 504 lei și în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 3 439,69 de lei. (f. d. 137, 146-151, vol. I).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 09 ianuarie 2020, Nicolae Tataru reprezentant de avocatul Valentin Caisîn, la 20 ianuarie 2020, Nicolae Tataru reprezentant de avocatul Alexandr Bodnariuc a declarat apel nemotivat (f. d. 141, 143-144, vol. I) împotriva hotărârii din 24 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, iar la 17 iulie 2020 a declarat apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, rejudecarea cauzei cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind neîntemeiată și prescrisă (f.d. 171-180, vol. I).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Nicolae Tataru reprezentant de avocatul Valentin Caisîn și Alexandr Bodnariuc și s-a menținut hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani (f. d. 191-196 vol. I).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

10. La 12 ianuarie 2021, Nicolae Tataru, a declarat recurs împotriva deciziei din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind neîntemeiată (f. d. 2-11 vol. II).

POZIȚIA INSTANȚEI DE RECURS

11. Prin decizia din 23 iunie 2021 a Curții Supremă de Justiție s-a admis recursul declarat de Nicolae Tataru, s-a casat decizia din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău și s-a remis cauza la rejudecare în instanța de apel, din motivul că în ședința instanței de apel a fost invocat tardivitatea acțiunii și nerespectarea procedurii de

soluționare prealabilă a litigiului, însă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui argument (f.d. 64-69, vol. II).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Nicolae Tataru și s-a menținut hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani (f. d. 142-139 vol. II).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

13. La 21 octombrie 2022, Nicolae Tataru, a declarat recurs împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie respinsă ca fiind neîntemeiată (f. d. 2-11 vol. II).

14. În motivarea recursului, recurentul Nicolae Tataru a invocat că potrivit înscrisului prezentat de Vitalie Caimacan, nu rezultă cu certitudine că între acesta și Tataru Nicolae a fost încheiat un contract de împrumut în sumă de 8 600 de euro.

15. În acest context, recurentul a menționat că, formularea „am luat 8 600 de euro” nu echivalează, din punct de vedere juridic, cu asumarea unei obligații de restituire, caracteristică esențială a contractului de împrumut.

16. Astfel recurentul a invocat că suma 8 600 de euro nu a fost acordată cu titlu de împrumut, ci a fost transmisă de către Vitalie Caimacan pentru cumpărarea automobilelor de model Volkswagen Passat și Toyota Yaris.

17. În discuțiile ulterioare purtate între părți, după achiziționarea autoturismelor, Vitalie Caimacan a declarat recurentului că înscrisul semnat la data de 26 octombrie 2013 nu are nicio valoare juridică și că acesta să nu-și facă griji în legătură cu documentul respectiv.

18. Recurentul a menționat că cu toate acestea, contrar celor afirmate anterior, Vitalie Caimacan a acționat cu rea-credință, formulând neîntemeiat prezenta acțiune civilă, deși era pe deplin conștient că suma respectivă nu reprezenta un împrumut și că nu existase nicio obligație juridică de restituire.

19. Suplimentar recurentul a susținut că cererea de chemare în judecată a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție și totodată cu nerespectarea procedurii prealabile, însă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui fapt.

20. Totodată recurentul a relatat că acțiunea civilă depusă la 19 septembrie 2016 a fost semnată de către avocatul-stagiar Veaceslav Roșca, fiind anexat la dosar mandatul din 24 august 2016. Conform datelor de pe site-ul Uniunii Avocaților din

Republica Moldova, Veaceslav Roșca este avocat stagiar din 25 septembrie 2017. Prin urmare recurentul a considerat că acțiunea a fost depusă de o persoană neîmputernicită, fapt care servește temei de scoatere a cererii de pe rol.

21. La 28 noiembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa părților, copia recursului declarat, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire, anexată la materialele cauzei (f.d. 182 vol. II).

22. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului Vitalie Caimacan nu a făcut uz de dreptul procedural de a depune referință.

23. Prin încheierea din 08 februarie 2023 a Curții Supreme de Justiție, s-a considerat admisibil recursul declarat de Nicolae Tataru și s-a transmis în complet de 5 judecători pentru examinare în fond (f. d. 186, vol. II).

24. Conform art. 3 din Legea nr. 224 din 31 iulie 2024 pentru modificarea unor acte normative aspecte de procedură privind activitatea instanțelor judecătorești), art. 13 din Legea nr. 64/2023 cu privire la Curtea Supremă de Justiție, s-a completat cu alineatul (5¹), conform căruia, până la începerea activității Curții Supreme de Justiție în noua componență, președintele Curții formează completele de judecată. Curtea Supremă de Justiție va examina în complete de 3 judecători cererile de recurs, cererile de recurs în anulare și cererile de revizuire, care au fost inițial repartizate spre examinare completelor din 5 judecători. Acestea vor fi examinate de completul de judecători din care face parte judecătorul raportor.

25. Astfel, Completul de judecată relevă că, prin prisma art. 13 alin. (5¹) din Legea nr. 64 din 30 martie 2023 cu privire la Curtea Supremă de Justiție (introdus prin Legea nr. 224 din 31 iulie 2024, în vigoare din 16 august 2024), prezenta cauză urmează a fi examinată în ordine de recurs în complet de 3 judecători, de către completul de judecători din care face parte judecătorul raportor, potrivit fișei de repartizare a cauzei, generate de Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor.

26. În speță, pentru elucidarea problemelor invocate în recursul declarat de Nicolae Tataru împotriva deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție a considerat oportun invitarea participanților la proces în ședința de judecată publică stabilită pentru data de 03 februarie 2025, cu citarea acestora la Curtea Supremă de Justiție.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Prin Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, în vigoare 18 august 2023, cu excepția art. IV, V pct. 1-9 și 11-16 și art. VII – 01 septembrie 2023, au fost operate modificări în Codul de procedură civilă, inclusiv la temeiurile de declarare și de inadmisibilitate a recursului. În corespundere cu art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023, recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului. Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

28. Recursul declarat a fost depus până la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023 și va fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

29. Art. 434 din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

30. Art. 431 din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

(3) Recursul considerat admisibil se examinează într-un complet din 3, 5 sau 9 judecători ai Curții Supreme de Justiție.

(4) Judecătorii care au examinat admisibilitatea recursului pot participa și la examinarea recursului în cauză.”

31. Art. 440 din Codul de procedură civilă:

„(3) Dacă este considerat admisibil, completul examinează recursul în fond.”

32. Art. 442 din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art.432. Instanța invocă, din oficiu, neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.

(2) În recurs nu pot fi administrate noi probe, cu excepția celor care dovedesc cheltuielile de judecată și despăgubirile menționate la art.372 alin.(3). Aprecierea probelor dată de prima instanță și de instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeinic art.432 alin.(1) lit.e) sau în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului, prevederile art.372 se aplică în mod corespunzător.

(3) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor esențiale invocate în recurs.”

33. Art. 445 din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța, după ce judecă recursul, este în drept: a) să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărîrea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.”

34. Art. 514 din Codul de procedură civilă, în redacția de până la 01 martie 2019, în vigoare la momentul întocmirii recipisei:

„Obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.”

35. Art. 867 din Codul de procedură civilă în redacția de până la 01 martie 2019, în vigoare la momentul întocmirii recipisei:

„(1) Prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.”

36. Art. 871 din Codul de procedură civilă în redacția de până la 01 martie 2019, în vigoare la momentul întocmirii recipisei:

„(1) Împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul și pînă la expirarea termenului.

(4) Dacă în contractul de împrumut nu este stabilit nici termenul de restituire, nici termenul de preaviz, împrumutul trebuie restituit în decursul a 30 de zile de la data la care împrumutatul a primit cererea de restituire.”

37. Art. 267 din Codul de procedură civilă în redacția de până la 01 martie 2019, în vigoare la momentul întocmirii recipisei:

„(1) Termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.”

38. Art. 272 alin. (1) și (3) din Codul civil, în redacția în vigoare până la 01 martie 2019, în vigoare la momentul întocmirii recipisei:

„Termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

În raporturile juridice în care nu este stipulat termenul executării obligației sau în care executarea poate fi cerută oricând, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data când creditorul a cerut executarea. Dacă, conform conținutului obligației, debitorul beneficiază de un termen suspensiv de la cerere, se aplică dispozițiile alin. (2).”

MOTIVAREA INSTANȚEI

39. Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că decizia motivată a instanței de apel a fost expediată în adresa recurentului Nicolae Tataru și reprezentantului acestuia, avocatului Vition Dionisie,

la 23 august 2022, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la actele cauzei (f.d. 140 vol. II). Astfel, recursul declarat la 21 octombrie 2022 este în termen.

40. Prin prisma prevederilor art. 444 din Codul de procedură civilă, la caz, examinarea cauzei civile în ordine de recurs s-a realizat cu invitarea și respectiv prezența participanților la proces.

41. În cadrul ședinței de judecată, recurentul Nicolae Tataru a susținut cererea de recurs înaintată, optând pentru admiterea acesteia cu cerințele formulate.

42. Reprezentantul recurentului Nicolae Tataru, avocatul Vition Dionise, nu s-a prezentat la ședința de judecată, deși a fost înștiințată legal cu privire la data, ora și locul desfășurării acesteia (f.d. 3, vol. III).

43. Reprezentantul intimatului Vitalie Caimacan, avocatul Veaceslav Roșca în ședința de judecată a solicitat respingerea recursului cu menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

44. Intimatul Vitalie Caimacan nu s-a prezentat la ședința de judecată, deși a fost înștiințată legal cu privire la data, ora și locul desfășurării acesteia.

45. Studiind materialele dosarului, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Nicolae Tataru neîntemeiat și care urmează a fi respins, cu menținerea deciziei instanței de apel din motivele ce succed.

46. Din perspectiva prevederilor art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

47. Curtea Europeană a reiterat că efectul articolului 6 § 1 este, *inter alia*, de a impune unei instanțe obligația de a efectua o examinare adecvată a argumentelor și probelor aduse de către părți (a se vedea *Perez v. France* [GC], nr. 47287/99, § 80, ECHR 2004-I). O parte indispensabilă a acestei obligații a instanțelor judecătorești este datoria lor de a-și motiva hotărârile (a se vedea, printre altele, *Hirvisaari v. Finland*, nr. 49684/99, § 30, 27 septembrie 2001).

48. Inițial, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că pentru a verifica legalitatea deciziei contestate, fără a administra noi dovezi, va recurge la recapitularea esenței litigiului dedus judecătii.

49. Instanțele ierarhic inferioare, conform materialelor cauzei civile, au constatat că potrivit recipisei din 26 octombrie 2013, Nicolae Tataru a luat de la Vitalie Caimacan suma de 8 600 euro (f.d. 11, 125, vol. I).

50. La 11 septembrie 2015, Vitalie Caimacan a remis în adresa lui Nicolae Tataru o somație prin care a solicitat restituirea datoriei până la data de 10 octombrie 2015. Potrivit avizului de recepție, pârâtul a recepționat somația respectivă la data de 12 septembrie 2015, însă cererea a fost lăsată fără răspuns (f.d. 12-13, vol. I).

51. Totodată, din materialele cauzei rezultă că, în temeiul procurilor autentificate la data de 20 decembrie 2014 și la 23 februarie 2015, Vitalie Caimacan l-a împuternicit pe Nicolae Tataru să conducă autoturismul de model Mercedes 213 CDI, cu numărul de înmatriculare COB 528 și autoturismul de model Mercedes 312 CDI, cu numărul de înmatriculare COD 918, având următoarele drepturi: de a circula cu vehiculul inclusiv în afara teritoriului Republicii Moldova; de a încheia, modifica și rezilia contracte de comodat sau de locațiune privind autoturismul; de a primi mandate; precum și de a obține duplicatul certificatului de înmatriculare și alte documente necesare aferente autoturismului (f.d. 41-42, vol. I).

52. La data de 23 februarie 2015, Vitalie Caimacan, în calitate de comodant, și Nicolae Tataru, în calitate de comodatar, au încheiat un contract de comodat, prin care comodantul, în calitate de proprietar, a transmis cu titlu gratuit spre folosință comodatarului remorca de model BLYSS, numărul de înmatriculare C982RB. Potrivit contractului, comodatarul are dreptul de a utiliza remorca în scopuri personale, atât pe teritoriul Republicii Moldova, cât și în afara țării (f.d. 43-44, vol. I).

53. În temeiul procurilor autentificate la data de 24 aprilie 2014, Vitalie Caimacan și Oxana Caimacan l-au împuternicit pe Nicolae Tataru să procure, pe numele lor, din Germania, mijloace de transport la alegerea sa și să le transporte în Republica Moldova. Totodată, acesta a fost desemnat ca reprezentant al mandatarilor în fața Poliției Rutiere și a Serviciului Vamal, în vederea introducerii pe teritoriul Republicii Moldova a autoturismelor, declarării acestora și achitării drepturilor de import (f.d. 45–46, vol. I).

54. Potrivit informației furnizate de Serviciul Vamal, se confirmă că, în perioada 01 octombrie 2013 – 01 mai 2015, Nicolae Tataru a efectuat procedura de vămuire pentru următoarele mijloace de transport: la data de 09 noiembrie 2013, autoturism de model Renault Scenic, anul fabricației 2004; la data de 16 ianuarie 2014, autoturism de model Renault Scenic, anul fabricației 2005; la data de 22 septembrie 2014, autoturism de model Mercedes Sprinter 211, anul fabricației 2005; la data de 08 ianuarie 2015, autoturism de model Renault Megane (vehicul uzat, fără număr de înmatriculare) și la data de 02 martie 2015, autoturism de model Dacia Logan, anul fabricației 2006 (f.d. 51-52, vol. I).

55. La 25 martie 2016, Întreprinderea de Stat „Centru Resurselor Informaționale de Stat Registru” a eliberat o adeverință, potrivit căreia, în perioada anilor 2013 – 2015, Nicolae Tataru a înmatriculat următoarele mijloace de transport: la data de 12 noiembrie 2013, autoturism de model Renault Scenic, cu numerele de înmatriculare CRC 409; la data de 05 februarie 2014, autoturism de model Renault Scenic, cu numerele de înmatriculare CRG 756; la data de 15 octombrie 2014, autoturism de model Mercedes Sprinter 211, cu numărul de înmatriculare CSB 308; la data de 16ianuarie 2015, autoturism de model Renault Megane cu numărul de înmatriculare CSH 063 și la data de 31 martie 2015, autoturism de model Dacia Logan, cu numărul de înmatriculare CSL 944 (f.d. 54, vol. I).

56. Înaintând prezenta acțiune în instanța de judecată, Vitalie Caimacan a solicitat încasarea de la Nicolae Tataru a datoriei cu titlu de împrumut în sumă de 8 600 de euro, echivalentul acesteia în valută națională, precum și suma de 1 500 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la depunerea acțiunii (f.d. 23-24, vol. I).

57. Prima instanță, judecând cauza în fond, prin hotărârea din 24 decembrie 2019 a admis acțiunea depusă de Vitalie Caimacan și a încasat de la Nicolae Tataru în beneficiul lui Vitalie Caimacan împrumutul în mărime de 8 600 de euro, în valută națională conform cursului valutar a Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii, taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în mărime de 1 504 lei și în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 3 439,69 de lei.

58. Instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, prin decizia din 14 iunie 2022 a respins apelul declarat de Nicolae Tataru și a menținut hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

59. În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că, în condițiile în care pârâtul/apelant Nicolae Tataru nu a făcut dovada stingerii împrumutului și nu a prezentat probe care ar confirma nulitatea recipisei, acesta este ținut să restituie lui Vitalie Caimacan datoria în sumă de 8 600 euro, în temeiul obligațiilor asumate prin recipisa din 26 octombrie 2013. Totodată, instanța a specificat că, deși probele prezentate adevăresc existența unor raporturi de muncă între Nicolae Tataru și Vitalie Caimacan, acestea nu înlătură obligația de restituire a datoriei contractate prin recipisa întocmită la data de 26 octombrie 2013. Or, contrar argumentelor invocate de către apelant, în conținutul recipisei nu au fost indicate destinația și scopul transmiterii banilor, întru confirmarea celor invocate de către Nicolae Tataru.

60. Efectuând controlul judiciar al hotărârii din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și a deciziei din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că instanțele ierarhic inferioare au corect stabilit natura raportului juridic litigios dintre

Vitalie Caimacan și Nicolae Tataru, precum și au identificat, interpretat și aplicat corect legea materială ce guvernează aceste raporturi, iar în consecință au pronunțat o soluție corectă pe fondul litigiului.

61. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție observă că, una din criticile invocate de Nicolae Tataru atât în recurs, cât și pe marginea pretențiilor formulate de către Vitalie Caimacan împotriva sa, este natura raporturilor civile dintre ei și a obligațiilor născute în baza recipisei din 26 octombrie 2013. În opinia recurentului, recipisa dată nu este un act juridic ce a dat naștere unor raporturi juridice de împrumut bănesc în sumă de 8 600 de euro și din care ar rezulta că el și-a asumat obligația de restituire a acestei sume. Or, caracteristica esențială a contractului de împrumut este asumarea obligației de restituire a împrumutului.

62. Deopotrivă, instanța de recurs vădește că, întru argumentarea faptului pentru ce a întocmit această recipisă și a primit de la Vitalie Caimacan suma de 8 600 de euro, Nicolae Tataru a explicat că, în perioada 2013-2015 a activat în cadrul unei companii de transport care aparținea lui Vitalie Caimacan, iar suma indicată în recipisă nu i-a fost acordată cu titlu de împrumut, ci i-a fost transmisă pentru achiziționarea automobilelor de model Volkswagen Passat și Toyota Yaris.

63. La aspectul dat, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a învedera cadrul legal pertinent diferendului dedus judecății, având ca reper poziția și obiecțiile participanților la proces în recursul declarat.

64. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție învederează că, în interpretarea sistemică a prevederilor art. 514 și art. 867 din Codul civil, în redacția în vigoare la momentul întocmirii recipisei, actele juridice unilaterale, precum recipisa pot genera raporturi juridice ce dau naștere unor obligații, atunci când exprimă intenția clară a unei persoane de a se angaja juridic și îndeplinesc condițiile legale.

65. În speță, recipisa semnată la 26 octombrie 2013 de către pârâțul Nicolae Tataru are natura unui act juridic unilateral sub semnătură, prin care pârâțul recunoaște explicit primirea sumei de 8 600 de euro de la reclamantul Vitalie Caimacan.

66. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că, recipisa este un înscris prin care o persoană confirmă primirea unei sume de bani sau a altor bunuri de la o altă persoană. Din punct de vedere juridic, deși este un act unilateral, deoarece provine de la o singură parte, acesta constituie mijloc de probă a transmiterii bunului și a raportului obligațional existent.

67. În același timp, recipisa poate fi izvor de obligație, atunci când din cuprinsul său rezultă intenția clară a emitentului de a se obliga juridic față de creditor. Astfel,

dacă recipisa consemnează primirea unei sume de bani, fără menționarea unei cauze alternative (donație, plată în avans, plată anticipată, plată definitivă, contraprestație, schimb, compensarea unui prejudiciu, etc.), conform regulilor generale de interpretare a actelor juridice, se prezumă că remiterea a avut loc cu titlu temporar, ceea ce implică obligația de restituire.

68. În speță, recipisa semnată de pârâțul Nicolae Tataru conține următoarele elemente esențiale: identificarea părților (emitentul și primitorul sumei), obiect determinat (transmiterea și primirea sumei de 8 600 de euro), data transmiterii mijloacelor bănești și întocmirii actului juridic, precum și semnătura emitentului, care atestă asumarea conținutului. Aceste elemente, corelate cu lipsa oricărei cauze licite alternative, demonstrează că emitentul recipisei, Nicolae Tataru, a intenționat să se angajeze juridic.

69. Astfel, instanța de recurs reține că, prin semnarea recipisei, Nicolae Tataru s-a angajat în mod unilateral într-un raport juridic obligațional, iar acest angajament produce efecte juridice în conformitate cu dispozițiile legale și cu principiile generale ale dreptului civil.

70. În consecință, actul juridic unilateral, recipisa devine nu doar probă, ci și izvor direct al obligației de restituire. Recunoașterea faptului de către Nicolae Tataru că a primit de la Vitalie Caimacan mijloace bănești în sumă de 8 600 de euro constituie o probă scrisă suficientă pentru a stabili și demonstra existența raporturilor juridice de împrumut.

71. La capitolul dat, instanța de recurs notează că, nu poate accepta ipoteza recurentului, precum că recipisa din 26 octombrie 2013 nu ar proba existența unor relații juridice de împrumut dintre Nicolae Tataru și Vitalie Caimacan, întrucât nu ar conține expres obligația de restituire. Or, contractul de împrumut se încheie prin remiterea bunului (la caz a mijloacelor bănești), iar acceptarea de către împrumutat a bunului implică obligația de restituire, chiar dacă aceasta nu este menționată expres în înscris. Contractul de împrumut este unul consensual în ceea ce privește obiectul și cauza, însă este real sub aspectul producerii efectelor, acestea se nasc la momentul remiterii bunului.

72. Împrumutul este un contract real, efectele sale principale se nasc în momentul remiterii bunului, iar obligația de restituire decurge *ipso jure* din acest fapt. Cu alte cuvinte, chiar dacă părțile nu au inserat în scris formula „voi restitui”, această obligație este prezumată de lege, odată ce este probată remiterea cu titlu de împrumut.

73. În opinia instanței de recurs, mențiunea olografă „am luat 8 600 de euro”, urmată de semnătura pârâțului, reprezintă o recunoaștere a remiterii și primirii

sumei, iar lipsa mențiunii „voi restitui” nu înlătură natura de împrumut, atât timp cât există dovada transmiterii bunului și lipsa unei cauze licite alternative (donație, plată în avans, plată anticipată, plată definitivă, contraprestație, schimb, compensarea unui prejudiciu, etc.).

74. Lipsa mențiunii exprese privind restituirea nu înlătură obligația, atunci când această obligație rezultă din natura actului și împrejurările cauzei. Iar, înscrisul care atestă remiterea unei sume de bani, fără a se dovedi prin circumstanțele cauzei temeiul alternativ de transmitere a banilor, face dovada împrumutului și atrage obligația legală de restituire.

75. Simpla recunoaștere a primirii unei sume de bani de la o anumită persoană, în lipsa altor mențiuni care să sugereze contrariul, creează prezumția existenței unui contract de împrumut, iar consecința juridică este nașterea obligației de restituire.

76. Astfel, pentru a invoca lipsa obligației de restituire a bunului primit prin recipisa din 26 octombrie 2013, Nicolae Tataru trebuia să demonstreze prin probe pertinente, concludente și convingătoare că între dânsul și Vitalie Caimacan au existat altfel de raporturi juridice, în baza cărora ar fi primit suma de 8 600 de euro cu alt titlu decât cel de împrumut. În lipsa unor astfel de probe, se prezumă că recipisa din 26 octombrie 2013 a dat naștere unor raporturi juridice de împrumut, iar împrumutatul este dator să restituie bunul primit. Doctrina subliniază că remiterea unei sume de bani între persoane care nu au raporturi patrimoniale anterioare semnificative se prezumă a fi făcută cu titlu de împrumut, nu de liberalitate.

77. La aspectul dat, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, pentru a demonstra existența altor raporturi juridice cu Vitalie Caimacan, Nicolae Tataru a invocat că, în speță, suma de 8 600 de euro i-a fost acordată pentru achiziționarea automobilelor de model *Volkswagen Passat* și *Toyota Yaris*. Însă, instanța de recurs constată că afirmațiile date nu sunt susținute de probe pertinente, concludente și verosimile, iar analiza documentelor din dosar relevă o altă activitate desfășurată de părțile litigante.

78. Astfel, prin procurile din 20 decembrie 2014 și 23 februarie 2015 se confirmă faptul că Vitalie Caimacan l-a împuternicit pe Nicolae Tataru să conducă și să utilizeze autoturisme de model Mercedes 213 CDI și Mercedes 312 CDI, având drepturi clare, inclusiv dreptul de a circula cu aceste vehicule pe teritoriul Republicii Moldova și în afara teritoriului acesteia. De asemenea, procurile permit lui Nicolae Tataru să încheie, să modifice sau să rezilieze contracte de comodat sau locațiune referitoare la aceste autoturisme și să obțină duplicatul certificatului de înmatriculare(f.d. 41-44, vol. I).

79. Totodată, în temeiul procurilor autentificate la data de 24 aprilie 2014, Vitalie Caimacan și Oxana Caimacan l-au împuternicit pe Nicolae Tataru să procure, în numele lor, din Germania, mijloace de transport la alegerea sa și să le transporte în Republica Moldova, fiind desemnat ca reprezentant al mandatarilor în fața Poliției Rutiere și a Serviciului Vamal, în vederea introducerii pe teritoriul Republicii Moldova a autoturismelor, declarării acestora și achitării drepturilor de import (f.d. 45-46, vol. I).

80. Conform informațiilor furnizate de Serviciul Vamal, în perioada 01 octombrie 2013 – 01 mai 2015, Nicolae Tataru a fost implicat în procedura de vămuire pentru autoturismul de model Renault Scenic, anul fabricației 2004, autoturismul de model Renault Scenic, anul fabricației 2005, autoturismul de model Mercedes Sprinter 211, anul fabricației 2005, autoturismul de model Renault Megane (vehicul uzat, fără număr de înmatriculare) și autoturismul de model Dacia Logan, anul fabricației 2006.

81. Aceiași informație se conține și în adeverința eliberată de Întreprinderea de Stat „Centru Resurselor Informaționale de Stat Registru”, potrivit căreia, în perioada 01 octombrie 2013 – 01 mai 2015, Nicolae Tataru a înmatriculat autoturismul de model Renault Scenic, anul fabricației 2004, autoturismul de model Renault Scenic, anul fabricației 2005, autoturismul de model Mercedes Sprinter 211, anul fabricației 2005, autoturismul de model Renault Megane (vehicul uzat, fără număr de înmatriculare) și autoturismul de model Dacia Logan, anul fabricației 2006.

82. Astfel, Completul de judecată constată că, înscrisurile administrate de către Nicolae Tataru și cercetate de către instanța de recurs atestă faptul că între părțile litigante au existat anumite relații de colaborare și activități comerciale.

83. Însă, nicio probă din cele administrate la materialele dosarului nu demonstrează că Nicolae Tataru ar fi achiziționat ori a vămuit autoturismele *Volkswagen Passat și Toyota Yaris*, în legătură cu care susține că ar fi primit de la Vitalie Caimacan suma de 8 600 de euro prin recipisa din 26 octombrie 2013.

84. Așa, instanțelor de judecată nu le-a fost prezentată nicio factură, contract de vânzare-cumpărare, act de import sau document vamal care să ateste că Nicolae Tataru ar fi achiziționat ori a vămuit autoturismele *Volkswagen Passat și Toyota Yaris*. În mod similar, nu s-a prezentat dovada achitării taxelor de înmatriculare sau de import pentru aceste vehicule.

85. Înscrisurile prezentate de către Nicolae Tataru atestă o discrepanță dintre declarațiile sale și situația de fapt existentă, adică dintre autoturismele efectiv gestionate și cele invocate în apărare. Or, potrivit informațiilor oficiale furnizate de Serviciul Vamal și Întreprinderea de Stat „Centrul Resurselor Informaționale de Stat

Registru”, în perioada 01 octombrie 2013 – 01 mai 2015, Nicolae Tataru a fost implicat în proceduri de vămuire și înmatriculare pentru alte vehicule (două Renault Scenic cu a/f 2004 și 2005, Mercedes Sprinter 211, a/f 2005, Renault Megane – vehicul uzat, fără număr și Dacia Logan, a/f 2006). Aceste date contrazic direct poziția recurentului, precum că suma din recipisă ar fi fost utilizată pentru procurarea și importarea automobilelor Volkswagen Passat și Toyota Yaris, vehicule care nu figurează în nicio evidență oficială ce ține de persoana recurentului.

86. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție observă că, procurile autentificate între 2014–2015, într-adevăr confirmă existența unor relații comerciale și de colaborare între Nicolae Tataru, Vitalie Caimacan și Oxana Caimacan, deoarece ultimii l-au împuternicit pe primul să conducă, utilizeze și să efectueze operațiuni comerciale cu privire la anumite vehicule, dar și să achiziționeze în numele lor mijloace de transport din Germania. Însă, în aceste procuri nu se face nicio referire la vehiculele *Volkswagen Passat și Toyota Yaris*, dar nici la suma de 8 600 de euro din recipisa întocmită la 26 octombrie 2013.

87. Această discrepanță factuală demonstrează că activitățile comerciale și vamale ale recurentului, confirmate prin înscrisuri oficiale, nu au legătură obiectivă cu autovehiculele invocate și, prin urmare, nu susțin teza conform căreia suma din recipisă ar fi avut o destinație diferită de cea a unui împrumut. Or, potrivit art. 118 alin. (2) din Codul de procedură civilă, sarcina probei incumbă celui care invocă un fapt în susținerea apărării sale, iar în cauză recurentul nu a prezentat facturi, contracte de vânzare-cumpărare, declarații vamale sau alte documente justificative care să lege remiterea sumei de achiziția acestor vehicule.

88. Mai mult, nici procurile autentificate și nici contractele de comodat menționate în cauză nu fac nicio referire la autovehiculele de model *Volkswagen Passat sau Toyota Yaris* și nu stabilesc vreo obligație de plată ori de compensare în legătură cu acestea. Aceste înscrisuri, chiar analizate în coroborare, nu pot constitui dovadă suficientă a existenței unui raport juridic distinct (mandat, comision, prestare de servicii) între părți, derivat din recipisa din 26 octombrie 2013.

89. Instanța de recurs reține că, în lipsa unor probe certe privind o altă cauză juridică a primirii sumei de 8 600 de euro, funcționează prezumția simplă derivată din natura înscrisului sub semnătură olografă, potrivit căreia remiterea banilor se prezumă a fi efectuată cu titlu de împrumut, iar emitentul recipisei se obligă la restituire. Faptul neindicării exprese în textul recipisei a termenului sau a cuvântului „împrumut” nu înlătură caracterul său de act juridic generator de obligații, întrucât intenția de a primi o sumă determinată și de a o restitui este inerentă în astfel de remiteri, coroborate cu principiul libertății formei actelor civile.

90. În consecință, instanța constată că nu există probe obiective și concludente care să demonstreze că între Nicolae Tataru și Vitalie Caimacan, în baza recipisei din 26 octombrie 2013, au existat alte raporturi juridice decât cele de împrumut. Prin urmare, prima instanță și cea de apel au apreciat corect că suma de 8 600 de euro a fost acordată de către Vitalie Caimacan lui Nicolae Tataru cu titlu de împrumut, iar ultimul, în calitate de împrumutat, este ținut să o restituie integral, în temeiul obligației asumate prin semnătura sa pe recipisă.

91. Cu referire la forma contractului de împrumut, Codul civil, în vigoare la momentul întocmirii recipisei, nu impunea o formă solemnă pentru validitatea contractului de împrumut de bani între persoane fizice, dacă suma nu depășea un anumit prag.

92. Astfel în cauza dedusă judecării, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că părțile nu doar că au convenit asupra unui împrumut, dar au consimțit în formă scrisă acest fapt, prin întocmirea unei recipise, semnată personal de către pârâțul Nicolae Tataru. Din conținutul acestui înscris rezultă în mod clar data la care a avut loc transmiterea sumei și anume 26 octombrie 2013, identitatea creditorului, Vitalie Caimacan și a debitorului Nicolae Tataru, valoarea exactă a sumei transmise și anume 8 600 de euro și recunoașterea explicită a primirii sumei de bani. În consecință, pârâțul Nicolae Tataru are obligația legală de restituire a împrumutului.

93. Succesiv, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că sunt neîntemeiate argumentele recurentului, precum că cererea de chemare în judecată a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție și cu nerespectarea procedurii prealabile, iar instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui fapt.

94. Or, din sensul normelor art. 267 alin. (1), art. 272 alin. (1) și (3) din Codul civil, în redacția în vigoare până la 01 martie 2019 (§§ 37-38 din prezenta decizie), rezultă că legiuitorul a instituit reguli speciale referitoare la curgerea termenului de prescripție în raporturile juridice în care nu este stipulat termenul executării obligației. Astfel, momentul apariției dreptului la executarea forțată a obligațiilor în contractele în care nu este stipulat termenul executării obligației sau în care executarea poate fi cerută oricând, este de la data când debitorul este somat să execute obligația.

95. Această prevedere reflectă voința legiuitorului de a proteja interesele creditorului în situații în care momentul exact al scadenței obligației nu este determinat, conferindu-i posibilitatea de a cere executarea oricând, iar termenul de prescripție începe să curgă abia de la solicitarea efectivă a executării.

96. În speță, reclamantul Vitalie Caimacan a transmis pârâtului Nicolae Tataru, prin scrisoare cu aviz de recepție, somația de plată prin care i-a cerut restituirea sumei împrumutate, fixând termen limită pentru achitare până la data de 10 octombrie 2015 (f.d. 12, vol. I).

97. Documentele din dosar denotă că somația a fost recepționată de pârât la data de 12 septembrie 2015 (f.d. 12, vol. I), ceea ce înseamnă că, în conformitate cu termenul acordat, dreptul reclamantului de a solicita în instanță executarea obligației a apărut la data de 11 octombrie 2015 (ziua următoare expirării termenului acordat pentru plată).

98. Astfel, în condițiile speței, termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă de la data de 11 octombrie 2015, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 19 septembrie 2016, adică cu mult înaintea expirării termenului legal de prescripție.

99. Din aceste considerente, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că, în speță, nu există niciun temei pentru a constata că cererea de chemare în judecată este prescrisă, iar argumentul recurentului în această privință este nefondat și lipsit de suport probator.

100. La fel, nu poate fi reținut nici argumentul recurentului că, la depunerea cererii de chemare în judecată, Vitalie Caimacan nu a respectat procedura prealabilă, or, materialele cauzei atestă că, la 11 septembrie 2015, reclamantul a expediat în adresa lui Nicolae Tataru o cerere privind soluționarea amiabilă a litigiului, iar conform avizului de recepție, ultimul a recepționat somația la 12 septembrie 2015. Circumstanțele date demonstrează în mod obiectiv că Nicolae Tataru a fost informată în mod corespunzător despre intenția reclamantului de a încerca o rezolvare amiabilă a litigiului, în concordanță cu principiul bunei-credințe și al evitării litigiilor judiciare (f.d. 12-13, vol. I).

101. În cazul de față, reclamația făcută de reclamant are toate elementele necesare pentru a fi considerată o cerere valabilă de soluționare amiabilă: este concretă, determină un termen rezonabil pentru răspuns și este înregistrată cu dovada primirii de către pârât, ceea ce elimină orice îndoială privind nerespectarea procedurii prealabile. Prin urmare, afirmațiile recurentului cu privire la presupusa nerespectare a procedurii prealabile nu pot fi acceptate, deoarece contravin materialelor dosarului.

102. Subsecvent, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră neîntemeiat argumentul recurentului, precum că cererea de chemare în judecată a fost depusă de o persoană neîmputernicită, întrucât a fost semnată și de către Veaceslav Roșca, care, potrivit informațiilor oficiale de pe site-ul Uniunii Avocaților

din Republica Moldova, avea calitatea de avocat stagiar abia din data de 25 septembrie 2017, adică după data depunerii cererii – la 19 septembrie 2016.

103. În acest context, instanța constată că recurentul a omis să ia în considerare documentele aflate la dosar, care demonstrează contrariul. Or, conform mandatului anexat cererii de chemare în judecată, se atestă faptul că Veaceslav Roșca a avut calitatea de avocat stagiar în cadrul Cabinetului Avocatului „Ion Botnaru” încă din data de 24 aprilie 2015, conform contractului de efectuare a stagiului profesional nr. 0841 (f.d. 4, vol. I).

104. Totodată conform răspunsului nr. UA/81/2021 din 20 ianuarie 2021, Uniunea Avocaților din Republica Moldova a confirmat faptul că Veaceslav Roșca a efectuat stagiul profesional în avocatură în perioada 24 aprilie 2015 – 24 octombrie 2016 și repetat în perioada 27 octombrie 2017 – 27 aprilie 2019 (f.d. 15, vol. III).

105. Prin urmare, la data de 19 septembrie 2016, Veaceslav Roșca era în mod legal și depline condiții apt să reprezinte reclamantul în prezentul proces judiciar.

106. În lumina celor expuse, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de chemare în judecată a fost înaintată de o persoană împuternicită în mod legal, în conformitate cu prevederile legale aplicabile statutului avocatului stagiar și normelor care reglementează dreptul de reprezentare în proces.

107. Finalmente, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție învederează că celelalte argumente invocate de recurent în susținerea poziției sale nu pot fi reținute, deoarece acestea contravin concluziilor anterior dezvoltate, se referă la circumstanțe care au fost deja stabilite și analizate în mod complet, fiind apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și fundamentate în conformitate cu normele de drept material.

108. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că în cadrul judecării cauzei civile, participanților la proces le-au fost create condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art. 6 § 1 CEDO.

109. Curtea Europeană cu referire la art. 6 § 1 CEDO amintește că, potrivit jurisprudenței sale constante, hotărârile judecătorești trebuie motivate astfel încât să indice de o manieră suficientă motivele pe care se fondează.

110. Implicit, instanța de recurs a punctat doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze, ceea ce este admisibil prin prisma jurisprudenței CtEDO (a se vedea cauza *García Ruiz vs Spania* (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, § 26; *Moreira Ferreira vs Portugalia* (nr. 2) (Marea Cameră); 11 iulie 2017, § 84).

111. Coroborând circumstanțele ce preced, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide necesare de a respinge recursul declarat de Nicolae Tataru, cu menținerea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanței.

112. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 442, art.444, art. 445 alin. (1) lit. a), alin.(3) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Respinge recursul declarat de Nicolae Tataru.

Menține decizia din 14 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Caimacan împotriva lui Nicolae Tataru cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Malanciuc

Oxana Parfeni